

ועבר, כדי לעשותות דין. שם ויעבר,
כדי לרוחם.

ויהי בחצى הלילה וה' הבה כל
בכור וגוו'. ובתוב (זהלים ט) ואני חפלי
להה שתרצונו רבי חייא ורבי יוסי
היו הולכים מאושא ללווד, והיה
רבי חייא רוכב בחמור. אמר רבי
יוסי, נשב פאן ונחתפלל, שהרי
הגע זמן תפלה מנוחה, ושנינו,
לעולם יהא אדם זהיר בתפלה
מנוחה. מה זהיר? משום שהיה
שעה שטלווי הדין וצריך אדם
לכון דעתו. ירד רבי חייא
והתפלל.

עד שהיה הולכים, נטה השמש
להঙנס. אמר רבי חייא לרבו יוסי,
למה אתה שותק? אמר רבי יוסי,
הייתי מסתכל בדעתך שאין
העולם מתקיים אלא על ראיינו
העם. אם ראשי העם צדיקים -
טוב לעולם. ואם לא צדיקים -
אויל לעולם וαιיל לעם.

אמר רבי חייא, ודאי כך הוא,
מפני לנו? שפטותם (דברי הימים-ב-ח)
ראיתי אותך כל ישראל נפוצים על
ההרים בצאן אשר אין להן רעה
ויאמר הר' לא אדרנים לאלה ישובו
איש לבתו בשלום. ישבו, ישבו
היה צרייך לכתוב! לביתו, בביתו
היה צרייך (לכתב), שהרי במקומם
עומדים!

אלא כך שנינו, אם ראש העם לא
זוכה, העם נהפסים בחתאו, מפני
לנו? שפטותם ויאמר דוד וגוו' הנה
אנכי חטאתי ואנכי העויתני ולאה
הצאן מה עשות. ובתוב (דברי הימים-א
(ב) ואני הוא אשר חטאתי ונו') דוד חטא,
וישראל סבלו. ואם ראש העם
נהפס בחתאו - העם נצל, שהרי
הדין לא שורה עליהם, שפטותם
ויאמר הר' לא אדרנים לאלה.
כלומר, (אם אל) אלו לא היו
ראשים לעם, מכך זו ישובו איש
לביתו בשלום. כלם נצולים אם

אורחותי, או לדינא, או לרוחמי. הכא ועbar,
בגין למעבר דין, הHAM ויעבר, בגין לרוחמא.
ויהי בחצי הלילה ויבי הבה כל בכור וגוו'. (בתוב
(זהלים ט) ואני חפלי לך עת רצון ונו') ר' חייא ור'
יוסי הוא אזי מאושא ללווד, והוה רבי חייא
רכיב בחמרא. אמר ר' יוסי, גיתיב הכא ונצלוי,
דקה מטה זמא דצלותא דמנחה, ותגיןן,
לעולם יהא אדם זהיר בצלותא דמנחה. אמאי
זהיר. משום דהיא שעטה דמליא דין ובעי
בר נש לבונא דעתיה, נתת ר' חייא וצלי.

עד דהו אזי, נטה שמשא למיעל. אמר רבי
חייא לר' יוסי אמאי את שתיק. אמר רבי
יוסי, מסתכל הוינא בעיטה, דלית עלמא
מתקיימא, אלא על רישיהון דעמא. אי ריש
עמא זפאיין, טב לעלמא, טב לעמאמ. ואי לא
זפאיין, ווי לעלמא, ווי לעמאמ.

אמר רבי חייא, ודאי כך הוא, מנגן. דכתיב,
(דברי הימים ב', י"ח) ראיתך את כל ישראל
נפוצים על ההרים בצאן אשר אין להן רעה
ויאמר כי לא אדרנים לאלה ישבו איש לביתו
בשלום. ישבו, ישבו מיבעי ליה. לביתו,
בביתו מיבעי ליה. דקה באחריהו קיימי.

אלא כי תגיןן, אי רישא דעמא לא זבי, עמא
מתפס בחוביה. מנגן. דכתיב, (שמואל ב,
כ"ד) ויאמר דוד וגוו' הנה אנכי חטאתי ואנכי
העויתני ואלה הצען מה עשו, (ס"א וכחיב (דברי הימים
אי כ"א) ואני הוא אשר חטאתי ונו') דוד חב, וישראל סבלו.
ואין רישא דעמא מתפס בחוביה, עמא
משתובן. דקה דין לא שריא עלייהו.
דכתיב, ויאמר כי לא אדרנים לאלה, פלוזמר,
(ס"א אם אל) אלו לא הוא רישין לעמא, מהאי
אורחא ישבו איש לבתו בשלום. כלחו
משתובן, אי רישיהון מתפס. ואפלו